

DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-69-71>

УДК 351.85:008:32.019.5

ВИКОРИСТАННЯ ЦИФРОВОЇ КУЛЬТУРНОЇ ДИПЛОМАТІЇ ДЛЯ ПРОСУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ У ГЛОБАЛЬНОМУ ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРОСТОРИ

USING DIGITAL CULTURAL DIPLOMACY TO PROMOTE NATIONAL INTERESTS IN THE GLOBAL INFORMATION SPACE

Голобородько Олег Геннадійович
аспірант,
Київський університет культури
ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-5531-8063>

Holoborodko Oleh
Kyiv University of Culture

Стаття присвячена дослідженню використання цифрової культурної дипломатії для просування національних інтересів у глобальному інформаційному просторі. Проаналізовано трансформацію традиційної культурної дипломатії в цифрову епоху та розглянуто ключові інструменти, можливості та виклики цифрової культурної дипломатії. Визначено основні цифрові інструменти культурної дипломатії, включаючи соціальні медіа, віртуальні культурні події та онлайн-платформи. Особлива увага приділена ролі соціальних мереж у просуванні національної культури та цінностей. Розкрито потенціал цифрової культурної дипломатії для досягнення різноманітних цілей: покращення двосторонніх відносин, підтримки торгівлі й туризму, сприяння освітнім і культурним обмінам, а також протидії дезінформації в умовах гібридної війни. Наведено приклади успішного застосування цифрових інструментів у культурній дипломатії, зокрема «Глобальний цифровий музей» та віртуальні концерти. Проаналізовано ключові виклики цифрової культурної дипломатії, такі як поширення дезінформації, проблеми цензури та обмеження доступу до цифрових платформ у деяких країнах, а також складність вимірювання ефективності цифрових дипломатичних ініціатив. Розглянуто перспективи розвитку цифрової культурної дипломатії, зокрема інтеграцію інноваційних технологій. Підкреслена важливість розробки комплексних цифрових стратегій та співпраці між державним і приватним секторами для максимізації потенціалу цифрової культурної дипломатії. Наголошено на необхідності подальших досліджень для розробки методів оцінки ефективності цифрових дипломатичних ініціатив та вивчення можливостей застосування новітніх технологій у цій сфері. Акцентовано значення цифрової культурної дипломатії як потужного інструменту просування національних інтересів та формування позитивного іміджу держави на міжнародній арені. Подальше дослідження новітніх технологій, таких як штучний інтелект чи віртуальні медіа, надасть нові можливості для підвищення ефективності цифрової культурної дипломатії. Постійні інновації та адаптація гарантуватимуть, що цифрова дипломатія залишиться важливим інструментом для просування культурних і зовнішньополітичних цілей у майбутньому.

Ключові слова: цифрова культурна дипломатія, національні інтереси, соціальні медіа, віртуальні культурні події, цифрові технології, імідж держави.

The article is devoted to the study of the use of digital cultural diplomacy to promote national interests in the global information space. The transformation of traditional cultural diplomacy in the digital age is analyzed and the key tools, opportunities and challenges of digital cultural diplomacy are considered. The main digital tools of cultural diplomacy are identified, including social media, virtual cultural events and online platforms. Particular attention is paid to the role of social networks in promoting national culture and values. The potential of digital cultural diplomacy is revealed to achieve various goals: improving bilateral relations, supporting trade and tourism, facilitating educational and cultural exchanges, and countering disinformation in the context of hybrid warfare. Examples of successful use of digital tools in cultural diplomacy are given, in particular the "Global Digital Museum" and virtual concerts. The key challenges of digital cultural diplomacy are analyzed, such as the spread of disinformation, censorship problems and restrictions on access to digital platforms in some countries, as well as the difficulty of measuring the effectiveness of digital diplomatic initiatives. The prospects for the development of digital cultural diplomacy are considered, in particular the integration of innovative technologies. The importance of developing comprehensive digital strategies

and cooperation between the public and private sectors to maximize the potential of digital cultural diplomacy is emphasized. The need for further research is emphasized to develop methods for assessing the effectiveness of digital diplomatic initiatives and studying the possibilities of applying the latest technologies in this area. The importance of digital cultural diplomacy as a powerful tool for promoting national interests and forming a positive image of the state in the international arena is emphasized. Further exploration of emerging technologies, such as artificial intelligence or virtual media, will provide new opportunities to enhance the effectiveness of digital cultural diplomacy. Continuous innovation and adaptation will ensure that digital diplomacy remains an important tool for advancing cultural and foreign policy goals in the future.

Keywords: digital cultural diplomacy, national interests, social media, virtual cultural events, digital technologies, state image.

Постановка проблеми. У цифрову епоху концепція дипломатії зазнала значних змін, коли культурна дипломатія стала важливим компонентом зовнішньополітичних стратегій держав. Культурна дипломатія, яка традиційно передбачала обмін культурними практиками для сприяння взаєморозумінню та зміцненню міжнародних відносин, тепер розширила свій охоплення завдяки використанню цифрових платформ. Поява соціальних медіа, віртуальних культурних обмінів і розповсюдження цифрового контенту революціонізувала те, як держави проектують свою національну ідентичність, взаємодіють з іноземною громадськістю та просувають свої національні інтереси на глобальній арені.

Цифрова культурна дипломатія використовує потужність технологій для створення віртуальної арени, де національні культури можуть розповсюджуватися ширше та швидше, ніж будь-коли раніше. Через такі платформи, як YouTube, Instagram, Twitter і Facebook, країни можуть охопити різноманітну аудиторію, обходячи традиційні бар'єри географічної відстані та політичні обмеження. Цифрова сфера надає державам безпрецедентну можливість продемонструвати свою культурну спадщину, сучасні мистецькі досягнення та соціальні цінності, які сприяють формуванню їхнього глобального іміджу та м'якої сили.

Використання цифрових інструментів у культурній дипломатії є особливо важливим у сучасному глобальному інформаційному середовищі, де наративи змагаються за увагу, а здатність контролювати їх може суттєво вплинути на репутацію та дипломатичний вплив нації. Для невеликих держав або держав з обмеженими військовими чи економічними ресурсами цифрова культурна дипломатія може стати особливо потужним інструментом для посилення їхнього голосу на міжнародній арені. Однак, хоча цифрові платформи пропонують нові можливості, вони також створюють унікальні виклики, такі як ризик дезінформації, поширення культурних

стереотипів і труднощі вимірювання відчутних результатів зусиль цифрової дипломатії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання використання цифрової культурної дипломатії для забезпечення національних інтересів у глобальному інформаційному просторі активно розглядалося як вітчизняними, так і закордонними науковцями. Серед дослідників, які зробили вагомий внесок у вказану сферу, можна виділити таких науковців як Р. Балтезаревич, Н. Грінчева, Т. Гуменюк, М. Фротвейт, І. Бондар, Ю. Горбань, О. Каракоз та ін. Дослідження вчених стосуються різних аспектів впливу соціальних медіа на формування міжнародного іміджу держави, ролі культурних інституцій у цифровому середовищі, застосування технологій аналізу глобальної аудиторії.

Детальний аналіз розвитку цифрової культурної дипломатії наголошує на важливості віртуальних платформ для підтримки дипломатичних відносин в умовах глобальних обмежень та необхідності адаптації культурної дипломатії до нових реалій цифрової епохи. Пандемія COVID-19 змусила дипломатів використовувати віртуальні платформи та навчитися поєднувати віртуальні та фізичні зустрічі у своїй роботі. Відбувається суттєва підтримка для подальшого поєднання віртуального і фізичного спілкування, що дозволяє підтримувати робочі процедури, співпрацювати зі своїми колегами-дипломатами з усього світу та продовжувати переговори, розпочаті офлайн [1]. Н. Грінчева стверджує, що цифрові інновації, досягнуті культурними інституціями в їхній міжнародній комунікації в умовах масового закриття та національних карантинів, значно прискорили та навіть легітимізували цифрову дипломатію [2].

Іфіру Айєню зазначає, що поява Інтернету та соціальних медіа революціонізувала всі аспекти людського життя, зазначене стосується і дипломатії, де створюється новий режим ведення міжнародних відносин, який називають цифровою дипломатією. Сучасні

дипломатичні тенденції показують, що цифрова дипломатія стала більш популярним інструментом зовнішньої політики в усьому світі. Цифрова дипломатія дозволяє використовувати м'яку силу в сферах формування національного іміджу та публічної дипломатії, полегшує формулювання та реалізацію цілей зовнішньої політики, знищуючи просторові та часові обмеження традиційної дипломатії [3].

Дослідження, проведене Р. Балтезаревичем [4], зосереджене на іміджу націй у глобальному інформаційному просторі. За твердженням автора, культурна дипломатія, поєднана з інструментами цифрових технологій, стає важливим інструментом зовнішньої політики держави, яка, презентуючи та просуваючи культурну діяльність країни, може впливати на покращення асоціацій у свідомості широкої міжнародної громадськості та, таким чином, на покращення нації. Підкреслена важливість цілісного підходу до використання цифрових ресурсів для побудови позитивного іміджу держави, зокрема через культурні програми, співпрацю з міжнародними організаціями та залучення новітніх технологій.

Цифрові технології революціонізували спосіб спілкування дипломатів і посадових осіб органів влади із внутрішніми та міжнародними зацікавленими сторонами під час криз. Але цифрові технології створюють як можливості, так і проблеми для кризової комунікації в дипломатії. З одного боку, цифрова дипломатія може покращити спілкування із зацікавленими сторонами, підвищити прозорість і підзвітність, а також сприяти міжнародній співпраці. З іншого боку, цифрові інструменти також можуть використовуватися для поширення пропаганди та маніпуляцій, що робить цифрову культурну дипломатію вразливою до дезінформації, загострюючи напруженість і підірваючи традиційні дипломатичні канали [5].

Загалом, тематика цифрової культурної дипломатії є особливо актуальною в умовах поточного розвитку інформаційних технологій і зростання глобальних викликів, таких як війни, пандемії та політичні кризи. В той же час, потребує розширеного аналізу питання використання цифрової платформи для культурної дипломатії як інструменту у побудові позитивного іміджу держави на міжнародній арені.

Мета статті. Дослідити використання цифрових інструментів культурної дипломатії для просування національних інтересів у глобальному інформаційному просторі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Культурна дипломатія традиційно стосується використання культурних активів, таких як мистецтво, освіта, мова та спадщина, для сприяння міжнародним відносинам і взаєморозумінню між націями. З часом, у міру посилення глобалізації та розвитку комунікаційних технологій, ландшафт культурної дипломатії значно змінився. Перехід до цифрових форматів дозволив країнам взаємодіяти з міжнародною аудиторією в режимі реального часу та в набагато більших масштабах, використовуючи платформи, які виходять за межі географічних і політичних кордонів [6].

Пандемія COVID-19 прискорила перехід до цифрової культурної дипломатії, оскільки традиційні культурні обміни стали неможливими через глобальні карантинні заходи та обмеження на подорожі. Віртуальні платформи стали основними інструментами для підтримки міжнародних культурних відносин, підкреслюючи зростаючу важливість цифрових технологій у дипломатичній практиці [7]. Еволюція від традиційної до цифрової культурної дипломатії відображає не лише технологічний прогрес, але й ширший зсув до потреби у більш інклюзивних, доступних і економічно ефективних дипломатичних стратегіях.

Цифрова культурна дипломатія стосується використання цифрових технологій, насамперед Інтернету та платформ соціальних медіа, для просування культури та цінностей нації серед іноземних громадян. На відміну від традиційної культурної дипломатії, яка часто контролюється державою та йде зверху вниз, цифрова культурна дипломатія дозволяє двосторонню комунікацію та взаємодію з міжнародною аудиторією, забезпечуючи більш динамічний обмін культурними цінностями.

Ключовими інструментами цифрової культурної дипломатії можливо розглядати: соціальні медіа (Twitter, Facebook, Instagram і YouTube); віртуальні культурні події (цифрові виставки, віртуальні екскурсії музеями, онлайн-вистави та фестивалі); культурні платформи (культурні веб-сайти, онлайн-бібліотеки та сервіси потокового передавання); інструменти для відеоконференцій; платформи електронної дипломатії [8]. Використання вказаних інструментів дозволяє державам охоплювати ширшу та різноманітнішу аудиторію, а також контролювати наратив навколо своєї культурної ідентичності. Крім того, цифрова культурна дипломатія має

потенціал для посилення м'якої сили шляхом сприяння діалогу, сприяння доброзичливості та створення незабутніх вражень, які сприяють глобальному іміджу держави.

Держави можуть використовувати цифрову культурну дипломатію для досягнення багатьох цілей: покращення двосторонніх відносин, підтримки торгівлі та туризму; сприяння освітнім і культурним обмінам; передачі національної стійкості та солідарності для міжнародного сприйняття під час політичних конфліктів чи стихійних лих. У контексті гібридної війни та глобальної інформаційної війни цифрова культурна дипломатія може бути використана для протидії дезінформації та просування нарративу країни перед обличчям зовнішніх загроз [9]. Ефективно використовуючи цифрові інструменти, держави можуть створити позитивний імідж, який відповідає їхнім національним інтересам і довгостроковим стратегічним цілям.

Платформи соціальних мереж стали незамінними інструментами культурної дипломатії. Широкий і миттєвий доступ до глобальної аудиторії надають країнам YouTube, Facebook, Twitter, LinkedIn і Instagram, дозволяючи поширювати органам влади, культурним установам і недержавним учасникам представляти свою культурну спадщину, просувати національні цінності та сприяти міжнародному взаєморозумінню за допомогою відео, зображень і прямих трансляцій [10]. Спільний характер вказаних платформ також забезпечує двосторонню комунікацію між державами та міжнародною аудиторією, що може допомогти побудувати довгострокові культурні стосунки, оскільки іноземна громадськість безпосередньо взаємодіє з культурними пропозиціями країни, ставить запитання та надає відгуки в режимі реального часу. Соціальні медіа, таким чином, не тільки сприяють трансляції культурного контенту, але й розширюють діалог та зв'язок, сприяючи загальному успіху ініціатив культурної дипломатії.

Одним із успішних прикладів є «Глобальний цифровий музей», онлайн-платформа, на якій відомі музеї з усього світу співпрацюють для створення віртуальних виставок. Ініціатива дозволяє глядачам досліджувати світові культурні скарби, не виходячи з дому, сприяючи культурному обміну без географічних кордонів. Віртуальні концерти також відіграють важливу роль у культурній дипломатії, адже музичні фестивалі, що транслюються в прямому ефірі, залучають участь у всьому світі. Концерт «Один світ: разом вдома»,

організований Всесвітньою організацією охорони здоров'я та трансльований на багатьох цифрових платформах, зібрав міжнародних артистів на підтримку глобальних зусиль у сфері охорони здоров'я, продемонструвавши єдину міжнародну відповідь на пандемію через музику та культуру. Віртуальні події охопили ширшу аудиторію, ніж будь-коли раніше, продемонструвавши силу цифрових платформ у розширенні охоплення культурної дипломатії [11; 12].

Державні актори відіграють вирішальну роль у цифровій культурній дипломатії, розробляючи та впроваджуючи програми, спрямовані на просування національної культури та цінностей на глобальній арені. Органи влади використовують цифрові платформи для проектування м'якої сили, покращення свого міжнародного іміджу та сприяння міжкультурному взаєморозумінню. В той же час, недержавні актори, такі як неурядові організації, культурні установи та групи громадянського суспільства, однаково важливі в сфері цифрової культурної дипломатії. Музеї, кінофестивалі та масові організації діють як культурні послі, пропагуючи мистецтво, спадщину та цінності своїх націй у цифровому просторі. Крім того, неурядові організації та громадські ініціативи сприяють культурній дипломатії на основі культурного різноманіття, захищаючи права людини та підтримуючи збереження культури [13].

Одним із основних викликів, з якими стикається цифрова культурна дипломатія, є поширення інформаційної війни та дезінформації. Оскільки держава все більше покладаються на цифрові платформи для просування своїх культурних активів і м'якої сили, супротивники часто використовують ті самі канали, щоб підірвати ці зусилля. Цифрові платформи можуть використовуватися як зброя для поширення неправдивих нарративів, дезінформації та пропаганди, що може спотворити повідомлення культурної дипломатії та завдати шкоди довірі до держав. Наприклад, зростання заходів з дезінформації під час геополітичних конфліктів підкреслило вразливість зусиль цифрової дипломатії. Використання росією дезінформації на платформах соціальних мереж, таких як Facebook і Twitter, під час військової агресії та міжнародних криз є яскравим прикладом того, як можна маніпулювати цифровими платформами для поширення упереджених нарративів і дезінформації [14]. Вказане ускладнює зусилля культурної дипломатії, оскільки держави змушені захи-

щати свою репутацію у все більш поляризованому та дезінформованому глобальному середовищі.

Іншим суттєвим обмеженням цифрової культурної дипломатії є проблема цензури та обмеження доступу до цифрових платформ. У країнах з авторитарними режимами, як-от Китай та Іран, держава часто запроваджує суворий контроль над Інтернетом і цифровими комунікаціями, що створює перешкоди для ініціатив культурної дипломатії, які покладаються на глобальні цифрові платформи, щоб охопити міжнародну аудиторію [15].

Одним із головних труднощів у вимірюванні успіху цифрової культурної дипломатії полягає в різноманітності аудиторії. Глобальні цифрові платформи приймають аудиторію з широкого діапазону культурного, соціального та політичного походження, тому важко визначити, наскільки ефективна кампанія резонує з кожною групою. Наративна конкуренція в цифрову еру є набагато глибшою, ширшою та змагальною, тоді як мейнстрімові ЗМІ, які раніше визначали, як і про думач читач, більше не домінують над національними та міжнародними наративами. Міждержавна конкуренція перейшла до конкуренції з боку недержавних акторів, які використовують соціальні медіа як форму інформації та впливають на ведення війни в міжнародних відносинах [16].

Триваюча цифрова трансформація змінює сферу культурної дипломатії, а глобальні тенденції в технологіях відіграють вирішальну роль у тому, як країни взаємодіють із міжнародною аудиторією. Оскільки цифрові технології продовжують розвиватися, держави все частіше використовують складні цифрові інструменти «м'якої сили» та глобального впливу. Очікується, що технологічні досягнення ще більше прискорять цифрову трансформацію культурної дипломатії, зробивши її більш динамічною, інтерактивною та керованою даними. Оскільки глобальна цифрова інфраструктура продовжує розширюватися, культурна дипломатія все більше покладається на цифрові інструменти для сприяння міжкультурному взаєморозумінню та просуванню національних інтересів.

В свою чергу, Twitter, Instagram і TikTok, дедалі активніше залучаються до ініціатив цифрової дипломатії. Платформи забезпечують взаємодію в режимі реального часу між дипломатами, культурними послами та міжнародною аудиторією. Партнерства між державою та приватними технологічними

підприємствами не тільки підвищують видимість ініціатив культурної дипломатії, але й покращують їх охоплення та ефективність. У майбутньому успіх цифрової культурної дипломатії залежатиме від міцності подібного партнерства. Оскільки технологічні гіганти продовжують впроваджувати інновації та розробляти нові цифрові інструменти, органам влади потрібно буде співпрацювати з цими суб'єктами, щоб використовувати їхній потенціал для просування культури, сприяння міжкультурному діалогу та просування національних інтересів на глобальній арені.

Висновки. Цифрова культурна дипломатія стала потужним інструментом просування національних інтересів у глобальному інформаційному просторі. Використовуючи цифрові платформи та інноваційні технології, держави можуть проєктувати свої культурні надбання, сприяти міжкультурному взаєморозумінню та реалізовувати свою «м'яку силу» в міжнародному масштабі. Здатність охоплювати глобальну аудиторію в режимі реального часу та створювати інтерактивний культурний досвід дозволила країнам взаємодіяти з різними демографічними групами та створювати позитивний національний імідж. Крім того, цифрова культурна дипломатія пропонує економічно ефективний і масштабований підхід до дипломатії, що робить її важливим компонентом сучасних зовнішньополітичних стратегій.

Щоб максимізувати потенціал цифрової культурної дипломатії, держава та організації повинні зосередитися на розробці комплексних цифрових стратегій, які використовують широкий спектр інструментів, включаючи соціальні медіа, віртуальну реальність і аналітику даних. Вказані стратегії мають бути пристосовані до конкретних культурних наративів і цільової аудиторії, гарантуючи, що зміст близький як глобальним, так і з місцевим спільнотам. Співпраця між державним і приватним секторами, включаючи партнерство з технологічними компаніями та культурними установами, буде важливою для розширення охоплення та впливу ініціатив культурної дипломатії.

Оскільки цифрова культурна дипломатія продовжує розвиватися, необхідні подальші дослідження для розробки показників і методів для точного вимірювання її ефективності. Розуміння довгострокового впливу цифрових заходів на формування іміджу нації та просування національних інтересів має вирішальне значення для політиків. Подальше дослі-

дження новітніх технологій, таких як штучний інтелект чи віртуальні медіа, надасть нові можливості для підвищення ефективності цифрової культурної дипломатії. Постійні інновації та адаптація гарантуватимуть, що цифрова дипломатія залишиться важливим інструментом для просування культурних і зовнішньополітичних цілей у майбутньому.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Bjola C., Manor I. The rise of hybrid diplomacy: From digital adaptation to digital adoption. *International Affairs*. 2022. № 98(2). P. 471–491.
2. Grincheva N. Cultural diplomacy under the “digital lockdown”: pandemic challenges and opportunities in museum diplomacy. *Place Brand Public Dipl.* 2022. № 18(1). P. 8–11.
3. Yifiru Ayenew M. Relevance of digital diplomacy in promoting the national interest of states: reflection on Ethiopian case. *Cogent Social Sciences*. 2024. № 10(1). DOI: <https://doi.org/10.1080/23311886.2024.2371665>.
4. Baltezarević R. The role of digital diplomacy in creating the image of the nation. *Megatrend revija*. № 2021. № 18(4). P. 81–96.
5. Fasinu E. S., Olaniyan B. J., Afolaranmi A. O. Digital Diplomacy in the Age of Social Media: Challenges and Opportunities for Crisis Communication. *African Journal of Social Sciences and Humanities Research*. 2024. № 7(3). P. 24–38.
6. Gumenyuk T., Frotveit M., Bondar I., Horban Y., Karakoz O. Cultural diplomacy in modern international relations: The influence of digitalization. *Journal of Theoretical and Applied Information Technology*. 2021. № 99(7). P. 1549–1560.
7. Bjola C., Coplen M. Digital Diplomacy in the Time of the Coronavirus Pandemic: Lessons and Recommendations. *The Palgrave Handbook of Diplomatic Reform and Innovation. Studies in Diplomacy and International Relations*. Palgrave Macmillan, Cham, 2023. https://doi.org/10.1007/978-3-031-10971-3_16
8. Barman S. Digital diplomacy: the influence of digital platforms on global diplomacy and foreign policy. *Vidya-a journal of gujarat university*. 2024. № 3(1). P. 61–75.
9. Hedling E. Transforming practices of diplomacy: the European External Action Service and digital disinformation. *International Affairs*. 2021. № 97(3). P. 841–859.
10. Verrekia B. Digital diplomacy and its effect on international relations. Independent Study Project (ISP), 2017. Collection. 2596. URL: https://digitalcollections.sit.edu/isp_collection/2596
11. Navarrete T. Digitization in museums. Teaching cultural economics Edward Elgar Publishing, 2020. P. 204–213.
12. «One World: Together At Home» Global Special. World Health Organization, 2020. URL: <https://www.who.int/news-room/events/detail/2020/04/18/default-calendar/one-world-together-at-home-global-special>
13. Rosetti I., Cabral C. B., Roders A. P., Jacobs M., Albuquerque R. Heritage and sustainability: Regulating participation. *Sustainability*. 2022. № 14(3). P. 1674.
14. Pierri F., Luceri L., Jindal N., Ferrara E. Propaganda and misinformation on Facebook and Twitter during the Russian invasion of Ukraine. Proceedings of the 15th ACM web science conference 2023. 2023. P. 65–74.
15. Lucaccini, M. Geopolitical Dynamics of Digital Authoritarianism: Emerging Global Challenges. Digital Geopolitics: Explaining power shifts in the digital sector, an analysis of different battlegrounds. SOG Working Paper 6. LUISS School of Government, 2024. URL: [https://sog.luiss.it/sites/sog.luiss.it/files/Lucaccini_Digital%20Geopolitics%20\(1\).pdf](https://sog.luiss.it/sites/sog.luiss.it/files/Lucaccini_Digital%20Geopolitics%20(1).pdf).
16. Snow N. Public Diplomacy. Oxford Research Encyclopedia of International Studies. 2020. URL: <https://oxfordre.com/internationalstudies/view/10.1093/acrefore/9780190846626.001.0001/acrefore-9780190846626-e-518>.

REFERENCES:

1. Bjola, C., & Manor, I. (2022). The rise of hybrid diplomacy: From digital adaptation to digital adoption. *International Affairs*, 98(2), 471–491.
2. Grincheva, N. (2022). Cultural diplomacy under the «digital lockdown»: pandemic challenges and opportunities in museum diplomacy. *Place Brand Public Dipl.*, 18(1), 8–11.
3. Yifiru Ayenew, M. (2024). Relevance of digital diplomacy in promoting the national interest of states: reflection on Ethiopian case. *Cogent Social Sciences*, 10(1). DOI: <https://doi.org/10.1080/23311886.2024.2371665>
4. Baltezarević, R. (2021). The role of digital diplomacy in creating the image of the nation. *Megatrend revija*, 18(4), 81–96.

5. Fasinu E. S., Olaniyan B. J., & Afolaranmi A. O. (2024), Digital Diplomacy in the Age of Social Media: Challenges and Opportunities for Crisis Communication. *African Journal of Social Sciences and Humanities Research*, 7(3), 24–38.
6. Gumenyuk, T., Frotveit, M., Bondar, I., Horban, Y., & Karakoz, O. (2021). Cultural diplomacy in modern international relations: The influence of digitalization. *Journal of Theoretical and Applied Information Technology*, 99(7), 1549–1560.
7. Bjola, C., & Coplen, M. (2023). Digital Diplomacy in the Time of the Coronavirus Pandemic: Lessons and Recommendations. *The Palgrave Handbook of Diplomatic Reform and Innovation. Studies in Diplomacy and International Relations*. Palgrave Macmillan, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-031-10971-3_16
8. Barman, S. (2024). Digital diplomacy: the influence of digital platforms on global diplomacy and foreign policy. *Vidya-a journal of gujarat university*, 3(1), 61–75.
9. Hedling, E. (2021). Transforming practices of diplomacy: the European External Action Service and digital disinformation. *International Affairs*, 97(3), 841–859.
10. Verrekia, B. (2017). Digital diplomacy and its effect on international relations. Independent Study Project (ISP). Collection. 2596. Retrieved from https://digitalcollections.sit.edu/isp_collection/2596
11. Navarrete, T. (2020). Digitization in museums. *Teaching cultural economics* Edward Elgar Publishing, pp. 204–213.
12. World Health Organization. (2020). «One World: Together At Home» Global Special. Retrieved from <https://www.who.int/news-room/events/detail/2020/04/18/default-calendar/one-world-together-at-home-global-special>
13. Rosetti, I., Cabral, C. B., Roders, A. P., Jacobs, M., & Albuquerque, R. (2022). Heritage and sustainability: Regulating participation. *Sustainability*, 14(3), 1674.
14. Pierri, F., Luceri, L., Jindal, N., & Ferrara, E. (2023). Propaganda and misinformation on Facebook and Twitter during the Russian invasion of Ukraine. In *Proceedings of the 15th ACM web science conference 2023*, 65–74.
15. Lucaccini, M. (2024). Geopolitical Dynamics of Digital Authoritarianism: Emerging Global Challenges. *Digital Geopolitics: Explaining power shifts in the digital sector, an analysis of different battlegrounds*. SOG Working Paper 6. LUISS School of Government. Retrieved from [https://sog.luiss.it/sites/sog.luiss.it/files/Lucaccini_Digital%20Geopolitics%20\(1\).pdf](https://sog.luiss.it/sites/sog.luiss.it/files/Lucaccini_Digital%20Geopolitics%20(1).pdf)
16. Snow, N. (2020). Public Diplomacy. *Oxford Research Encyclopedia of International Studies*. Retrieved from <https://oxfordre.com/internationalstudies/view/10.1093/acrefore/9780190846626.001.0001/acrefore-9780190846626-e-518>